

ACORD COMPLEMENTARI A L'ACORD DE LA SALA CIVIL I PENAL DEL TSJC DE 22.3.2012 SOBRE CRITERIS D'ADMISSIÓ DEL RECURS DE CASSACIÓ A CATALUNYA

Després de la promulgació per part del legislador català, fent ús de les competències conferides per l'article 149.1.6 de la CE, de la Llei 4/2012, reguladora del recurs de cassació de Catalunya, el Ple de la Sala civil i Penal va elaborar amb una raonable celeritat els criteris que es van considerar necessaris per a l'aplicació de les reformes introduïdes, que posaven en relació la normativa catalana amb les disposicions de la LEC 1/2000 que no s'hi oposessin.

Els criteris es van plasmar a l'Acord de 22 de març de 2012, que oportunament es va fer públic.

En el transcurs del temps han sorgit certs dubtes sobre la legislació aplicable en el supòsit que en l'assumpte s'acumulin diverses pretensions, les unes regides pel dret civil comú i les altres per la normativa catalana, quan, de la mateixa manera, s'articulin diferents motius de recurs de cassació en relació amb les esmentades pretensions.

A tal qüestió es refereix el preàmbul de la Llei 4/2012, reguladora del recurs de cassació *in fine*, quan diu:

“Aquesta llei circumscriu la seva vigència a l'àmbit de la competència de la Generalitat i a les especialitats processals del dret civil català. Per aquesta raó, a més d'establir les especialitats indicades, atén les situacions que es poden generar per la concurrència de la normativa estatal i la catalana en un mateix assumpte. Si bé es cert que l'al·legació de la infracció d'un precepte de dret civil català habilita el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya per a conèixer de la cassació amb relació a qualsevol dels objectes que contingui el procés,

també ho és que no totes les pretensions acumulades tenen accés a cassació per aquest sol fet. Cal, a més, que cada acció o pretensió compleixi els criteris d'impugnabilitat que estableix la legislació que hi és aplicable. De manera que pot succeir que unes pretensions tinguin accés a cassació i d'altres no.”

Per tant, si bé resulta clar que per al coneixement dels recursos de cassació interposats en assumptes en què s'invoquin com a infringides normes de l'ordenament civil català i normes civils estatals, és competent la Sala Civil i Penal del TSJC perquè ho disposa l'article 478.1 de la LEC 1/2000, també ho és que, d'acord amb l'article 1 de la Llei 4/2012, els articles 2, 3 i 4 la Llei esmentada solament s'apliquen en el motiu o els motius del recurs de cassació en què s'al·legui com a infringida la normativa catalana, mentre que en l'altre o altres motius del recurs de cassació en què, si s'escau, s'al·legui exclusivament la infracció de normes estatals, per examinar l'admissibilitat del recurs de cassació cal atènyer-se a la comprovació de si es dóna alguna de les modalitats previstes en l'article 477.2.1r; 2.2n; 2.3r i 3 de la LEC 1/2000, així com a l'acord interpretatiu del TS, Sala 1a, de 30.12.2011.

Cal recordar, a aquests efectes, que quan s'al·legui en el recurs de cassació més d'una infracció, cadascuna ha de ser formulada en un motiu diferent i tots han de ser numerats correlativament.

Per això el Ple de la Sala civil i Penal del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya ha acordat ampliar l'Acord dictat el 22.3.2012 en els següents termes:

En el cas que en el litigi s'hagin exercitat conjuntament pretensions regides per l'ordenament civil català i per l'ordenament civil estatal i el recurs de cassació s'interposi per denunciar la infracció de la normativa catalana i la normativa estatal, els articles 2, 3 i 4 de la Llei 4/2012 s'han

d'aplicar en el motiu o els motius del recurs de cassació en què s'al·legui com a infringida la normativa catalana, mentre que en l'altre o altres motius del recurs de cassació en què, si s'escau, s'al·legui exclusivament la infracció de normes civils estatals, per examinar l'admissibilitat del recurs de cassació cal atènyer-se a la comprovació de si es dóna alguna de les modalitats previstes en l'article 477.2.1r; 2.2n; 2.3r i 3 de la LEC 1/2000, interpretat conforme a l'acord del Tribunal Suprem, Sala 1a, de 30.12.2011.

Aquest nou acord de la Sala civil i Penal del TSJC, com l'anterior de 22.3.2012, del qual és complement, es fa a l'empara de l'article 264.1 de la LOPJ.

És expressió del parer unànim de la Sala i té caràcter orientador per unificar les pràctiques processals, per la qual cosa se n'ha d'assabentar les audiències provincials de Catalunya (magistrats i secretaris judicials), que són les que en primer lloc han de decidir sobre l'admissibilitat dels recursos, així com la resta de professionals jurídics (advocats i procuradors dels tribunals) i el Ministeri Fiscal.

Barcelona, 4 de juliol de 2013